

På vestsida av Isteren i Engerdal, en kilometer nord for Isterfossen, bor Dorthea og Osvald Kolbu. Nå går storvegen forbi og bil står på stallen, men da de flyttet hit før krigen, fantes ikke veg eller bru, og til nærmeste nabo var det en mils veg. Gløtberget ligger nærmere, på østsiden av Isteren, og dit er det 3,5 km.

Derfor var båt noe av det første Osvald anskaffet seg. Han laget den sjøl, ikke bare ei lita „nøle“ til fiskebruk, men en stor båt med påhengsmotor. Han bygget også båter til andre.

I fjøset var det kuer, men ingen okse, og derfor ble det nødvendig med en „okse-tur“ en spesiell dag i året for hver av kuene. Disse ble da fraktet i båten over Isteren. Lasten hadde en tendens til å forskyve seg enkelte ganger, men det vil helst gå godt.

Altmulig-oksen Odin

Hest var mangelvare på gården. Hvorfor ikke en okse, som kunne tjene to formål, både trekraft og mer hjemlige sysler, slik at en kunne spare disse ekstraturene.

Osvald laget sele og kjøredoninger. Oksen ble døpt Odin, og etter testløp i den rene Rodeo-stil, jenkete det hele seg til alles tilfredshet. En ting ville Odin bestemme, og det var tempoet, men den var klok og snill, og ble mye benyttet. Hustømmer til både låve og fjøs dro den hjem. Ved og mose, stein og røtter dro den, og den ble også brukt til skoletransport.

De hadde tre barn som gikk på Drevsjø skole samtidig. Barna lå borte hele uka, men mandag og lørdag måtte de kjøres de ti kilometer til og fra Femundsenden.

En mil med Odin tok sin tid, og de startet hjemmefra klokken tre om morgenen for å nå rutebilen ved Femundsenden. Barna var godt beskyttet mot vinterkulda med høy og reins-

Livskunstneren

ved Isteren

huder i selekarmen, og de sov mesteparten av vegen.

Osvald hogg tømmer ved Gløtberget, og kjørte med oxen over isen til arbeidsstedet. Vel framme, steg han av, lesset av redskap og ukeniste, snudde Odin med sleden, og oxen ruslet bedagelig på hjemtur alene de 3,5 kilometrene. Dorthea tok imot, salet av og leide den inn på båsen.

En gang Osvald kjørte over, var det sen kveld, snøstorm og bitende kalt. Det var ingen veg å se og det var bare å sette sin lit til Odin, men den klarte oppgaven og fant vegen til fjøsdøra.

Var det blank is på sjøen satt Osvald brodder ytterst på klovene til feste.

Haglegevær av vannledningsrør.

Osvald etterkom ikke påbudet om å levere radioen og hagla under krigen. Begge deler var i flittig bruk, men så en dag kom

lå fastsurret et stykke fra, og det røk fra framenden. En lang snor gikk bak uthuset, og i andre enden satt Osvald og Erling Sand i dekning og trakk i snora.

Prøveskytingen av nyhagla

Osvald Kolbu prøver hagla han laget under krigen. Den er i aller høyeste grad hjemmelaget, men fullt brukbar for det.

Oksen Odin sørget for skoleskyss, og haglgevær av vannledningsrør var jaktvåpen i matfattige krigsår

lensmannen og dro avgårde med begge delene.

En tid var det stille, men så en dag smalt det igjen ved Isterheim. Første salven gikk mot båthusdøra. En merkelig muskedunder

gikk utmerket. Ladningen satt der den skulle. Vannledningsrøret klarte påkjenningen av en Rottweiler kaliber 12, og fjærsystemet, som bestå av sagkorpiser, (lange spiralfjærer), klarte å drive

For vel et år siden flyttet Dorthea og Osvald inn i nytt våningshus. Det store stuevinduet vender ut mot Isteren, og vakrere utsikt er det vanskelig å få, med

Tekst og fotos:
ARNE STORSNES

Gløtberget og Botølen i bakgrunnen.

I stua er det mange trefigurer som Osvald har samlet på sine

turer i skog og mark. Samlingen røper noe av den tusenkunstner han er. Han liker seg ute i naturen, og som jakt og fiskeoppsynsmann i mange år, har han fått anledning til å dyrke også denne hobbyen.

Fiskeren Osvald? Det er kanskje det han er mest kjent for, der han bor ved bredden av Isteren, men det er en annen historie.

VESLEBEKKEN

*Den gong da live' var ongt og arti'
var veslebekken så klar og fin,
den fæins det støtt noe nytt og rart i –
je vaske gull der – i fantasi'n.*

*Om vår'n var'n råsterk, og grov i røsten –
om sammar'n pludre'n så langt og godt,
men æiller vakrest det var'n om høsten –
mest som et under – et krystallslott.*

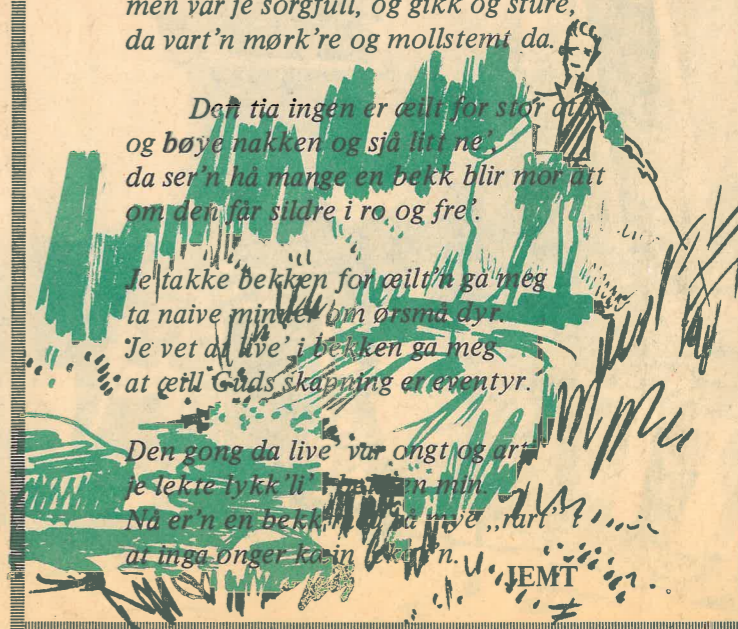
*Je og bekken var beste-venner,
den strøk så lint over nakne ben,
og kom en kvarts-sten i smågutthender
da såg nok aua en edelsten.*

*Så lyst og lett kunne fossen dure
når bekken visste at je var gla,
men var je sorgfull, og gikk og sture,
da vart'n mørk're og mollstemt da.*

*Den tia ingen er æilt for stor da
og bøye nakken og sjå litt ne,
da ser'n hå mange en bekk blir mor'att
om den får sildre i ro, og fre!*

*Je takke bekken for æilt'n ga meg
ta naive minne om ørsmå dyr.
Je vet at live' i bekken ga meg
at æilt' Guds skapning er eventyr.*

*Den gong da live' var ongt og arti'
je tekke tykk'li' i bakk'n min
Nå er'n en bekk' i bakk'n min
at inga onger kær'n.*

JEMT